

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/559/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210485
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210485.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/190/2012-59 zo dňa 18. decembra 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) návrh navrhovateľa. Za preukázanú považoval okolnosť podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Nadväzne, v čase rozhodovania prvostupňového súdu už uplynula zákonná lehota na vybavenie predmetnej žiadosti.

Okresný súd vychádzal z neunesenia dôkazného bremena navrhovateľom, osobitne ohľadne tvrdeného nesprávneho úradného postupu ako jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že exekučný súd v dotknutej veci (sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 3Er/916/2009) konal plynulo a bez prieťahov. Naopak, navrhovateľ nepreukázal, že o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním viac ako 9 mesiacov. Predmetná žiadosť bola exekučnému súdu doručená 4.11.2009 a poverenie bolo udelené dňa 21.1.2010. V danej spojitosti okresný súd zdôraznil, že v zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR sa (ani prípadné) samotné nedodržanie (zákonnej) lehoty nepovažuje automaticky za prieťahy v konaní. Navyše, v dotknutej exekučnej veci bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, v ktorých konaniach z dôvodu rešpektovania princípov ochrany spotrebiteľa je nevyhnutné dôsledné (z úradnej povinnosti) posúdenie širších súvislostí, najmä zákonnosti priznaného/ vymáhaného plnenia a (samotnej) vykonateľnosti exekučného titulu.

Okresný súd konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik tvrdenej škody; ním uvádzané peňažné sumy buď žiadnym spôsobom nekonkretizoval (napr. náklady na správu vymáhanej pohľadávky), alebo nepreukázal (napr. náklady na správu informačného systému). O trovách konania rozhodol tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže si ich výšku nevyčísľil a z obsahu spisu jeho trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a

prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo, podľa odvolateľa, k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Uviedol, že elektronicky podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci, ktorú žiadosť (o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu) však okresný súd ignoroval. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu; bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia v otázke zaujatosti sudcov však bola možnosť obrany navrhovateľa pred zákonným sudcom celkom zmarená.

Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov, z ktorých napríklad uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nesprávny úradný postup exekučného súdu podľa odvolateľa spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu; v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných oprávnení účastníkov je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 18.12.2013) bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené 5.12.2013. Elektronickým podaním (bez zaručeného elektronického podpisu) z 12.12.2013 navrhovateľ požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý, čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní vylúčeného sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväziť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Navrhovateľ žiadosť o odročenie pojednávania podal v relatívne krátkom časovom predstihu pred jeho termínom. Predovšetkým však táto žiadosť neobsahuje náležitosti predpísané v ustanovení § 119 O.s.p. - nevymedzenie dňa, kedy sa o dôvode (požadovaného odročenia pojednávania) dozvedel, t.j. neuvedenie dátumu podania (údajnej) ústavnej sťažnosti - v dôsledku čoho nepredstavuje ani kvalifikovaný základ pre eventualitu odročenia pojednávania.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 16.12.2013 (t.j. dva dni pred nariadeným termínom pojednávania). Nemožno preto za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) považovať taký postup súdu, ktorý vzhľadom na veľmi krátky časový interval a otáznosť faktického doručenia dotknutého vyjadrenia navrhovateľovi, ponechal oboznámenie navrhovateľa s vyjadrením odporcu na samotné súdne pojednávanie. Navyše, ide o vyjadrenie, ktoré je totožné v stovkách obdobných vecí/konaní vedených medzi navrhovateľom a odporcom; a teda navrhovateľovi „chronicky známe“.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčení, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013, či 4 Cdo 228/2013 z 28.4.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Neopodstatneným je tvrdenie odvolateľa, že mu nebolo doručené (resp. vôbec vydané) rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že dňa 11.6.2013 bolo navrhovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10NcC/305/2013 z 13.3.2013 o nevyhlúčení zákonnej sudkyne JUDr. Uličnej z prejednávania a rozhodnutia súdnej veci.

V rámci vecného posúdenia prejednávanej prípadu krajský súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu (predovšetkým chronológia úkonov v dotknutej exekučnej veci; nepravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa; neunesenie dôkazného bremena atď.). Zároveň je v rozpore so stavom veci tiež tvrdenie odvolateľa o tom, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Práve naopak, okresný súdom ustálený skutkový stav (vrátane konkrétnych časových údajov/lehôt) plne korešponduje s ním vyslovenými závermi. Celkovo odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu spĺňa všetky zákonné parametre tejto časti súdneho rozhodnutia.

V nemalej miere tendenčne vyznieva i vyjadrenie odvolateľa, že je nutné vysporiadať sa nielen so zbytočnými prieťahmi v postupe exekučného súdu, ale so všetkými zložkami nesprávneho úradného postupu. Z konkrétností súdnej veci je zjavné, že okresný súd vyhodnocoval namietaný postup exekučného súdu komplexne. Navyše, pojmy nerozhodnutie v zákonnej lehote, či neodôvodnená nečinnosť sú z obsahového hľadiska súčasťou všeobecnejšieho pojmu prieťahy v konaní.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok v meritórnej časti ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.